

3. KAPITOLA

SBOHEM, DOMOVE

Studijní pobyt v Anglii. Pro dnešní mladé lidi naprosto samozřejmá a běžná věc. Pro skoro padesátiletou učitelku, byť s dobrodružnou povahou, obrovské dilema. Odmítnout a užít si klidné prázdniny, nebo prožít patnáct dní ve Spojeném království a zdokonalit se v jazyce? Co je na tom k váhání, řekla by většina z vás? Ale já se přiznávám, měla jsem strach. Moc ráda cestuju, ale nikdy ne sama. Co kdyby?? Těch otazníků je snad tisíc, co všechno by se mohlo stát? Upadnu do bezvědomí, dostanu vysoké horečky, zlomím si nohu při nástupu do letadla, ztratím se už na letišti Heathrow (což je nejpravděpodobnější). Když budu sedět doma, nestane se nic. Jenže doslova nic. Po zbytek prázdnin, a jak se znám, možná i života, si budu vyčítat promarněnou příležitost, protože jsem přišla o to, co všechno by se mohlo stát. A ta potvora myšlenka na něco, co jsem mohla zažít, hlodala a hlodala v mé hlavě a prala se s nicotným strachem. Pro mého staršího syna, který procestoval půl světa, bylo mé váhání nepochopitelné. Postavil se, zpřímil se mi podíval do očí a řekl, ne, zavelel: „Mami, je čas opustit svou komfortní zónu.“ A tak

jsem ji opustila. Opustila jsem manžela, dospělé syny, otce, psa, hluchou tetu, přátele, rozkvetlé muškáty a surfinie a vyrazila vstříc průšvihům do Velké Británie!

Manžel Martin mne vezl na letiště. Snažila jsem se předstírat, že se ničeho nebojím, že si poradím se vším, i se svým obrovským oranžovým kufrem plným oblečení. Ovšem chvílemi tomu nevěřil ani Martin, ani já. Opakovala jsem manželovi seznam úkolů, které je třeba každý den splnit: „Musíš zalít květiny, otrhat odkvetlé muškáty, pohnojit je ve správném poměru, občas doma vyluxovat, jíst pravidelně ovoce a zeleninu, což není myšleno ve formě chmelového nápoje, a netrávit mnoho času v garáži.“

Martin se plně věnoval řízení. Mé dobře míněné rady nejen dnes, ale myslím, že již řadu let neposlouchá. Do konverzace jej vrátilo magické slovo garáž. Na tohle téma slyší. „Co jsi říkala o garáži?“ probral se. „Říkala jsem, aby sis tam nevodil každý den kamarády a nepopíjeli jste, když budu pryč,“ odvětila jsem. „Jo, tak to neovlivním, kluci budou vědět, že jsem sám doma...“ udělal významnou pauzu.

Jak jsme se přibližovali k Ruzyni, byla jsem si méně a méně jistá, že jsem učinila správné rozhodnutí. Naše garáž s tím neměla nic společného. S uměle vytvořeným úsměvem jsem se s Martinem rozloučila a předstírala statečnost. Moje tepová frekvence se zvyšovala s každým krokem v odletové hale. Ale co, vždyť je to Evropa, honily se mi hlavou myšlenky. Moje nervová soustava dostávala za brat od syna Martina, který se neustále toulal především

v Jižní a Střední Americe. Když během vysoké školy studoval rok v Lisabonu, vlastně jsem se radovala, že je tak blízko, je to přece v Evropě!

„Nebudu se bát předem,“ opakovala jsem si polohlasem, když jsem nastupovala do letadla. Tam někde hluboko v mé hlavě se uhnízдила myšlenka na úprk: „Ještě by to šlo, ještě neodlétáme, máš poslední šanci,“ pískalo cosi v mém rozpolceném mozkovém laloku jako alarm. Neposlechla jsem, a tak Boeing 747 stoupal do oblak i se mnou.

Cucala jsem jeden bonbon za druhým, až jsem se jedním s příznačnou kyselou příchutí začala dusit. „Takže mně už budou poskytovat první pomoc na palubě letadla?“ pomyslela jsem si. Při hlasitém kašlání jsem si představovala, jak se letoun otáčí zpět a po celém Letišti Václava Havla se ozývá hlášení: „Vážení cestující, Boeing 747 se vrací do Prahy, na palubě je učitelka v ohrožení života, uvolněte prosím odbavovací halu.“ V tom okamžiku jsem dostala ránu do zad od letušky společnosti British Airways. „Thank you,“ špitla jsem a smířila se s tím, že návrat se nekoná. Jsem vyléčená.

Při startu letadla a jeho vzletu nemám dobrý pocit, možná je to strach? Zdá se mi, že jedeme do šíleného stoupáku. No jedeme; letíme, ale v té chvíli vždy víc a víc chápu látku šestého ročníku, co je nakloněná rovina. Pokud letadlo vytvoří tuto nakloněnou plochu, musíte být připoutaní a nesmíte vstávat. Na tom by nebylo nic divného. Jenže já miluju kávu, možná mám na tomto nápoji už vypěstovanou závislost. Káva, jak je všem známo, je silně

močopudný nápoj. Zkoušeli jste někdy překonat nakloněnou rovinu s plným močovým měchýřem? Stoupala jsem do kopce, na jehož konci byla vytoužená toaleta. Jeden krok dopředu a dva dozadu. Snažila jsem se překonat podzvukovou rychlost stejně jako letoun společnosti British Airways. Vůbec mi nevadilo, že mě letušky upozorňovaly na nutnost připoutání. Moje potřeba byla silnější. I kapitán letadla se snažil varovat cestující (zřejmě mne), aby během vzletu neopouštěli svá místa. Dělala jsem, že anglicky nerozumím, a prosadila jsem si výstup až k vrcholu jménem WC. Když musíš, tak musíš. Zpět už to šlo rychleji, inu, nakloněná rovina.

Taková hloupost, nad oblaky se cítím bezpečněji, jako v peřinách, tentokrát povlečených do anglické vlajky. Let byl příjemný a pohled na britské ostrovy z výšky kouzelný. Ou, Londýn je opravdu i z okénka letounu velkoměsto, už tomu začínám věřit. Jestlipak se ještě vrátím domů?

Vybavena cestovatelskými zkušenostmi jsem naprosto sebejistě zahlásila při příletu, že jsem zde na studijním pobytu. Usměvavá typická Britka (kudrnaté černé vlasy, tmavá pleť, sto dvacet kilogramů) se na mne usmála a popřála mi příjemný pobyt. Místo na shledanou jsem jí odpověděla: „Uvidíme se zítra.“ Mám fráze pod kůží! Už s anglickým klidem jsem se vydala pro kufr. Zkontrolovala jsem informační tabuli, ano, to je let z Prahy. Kufry se točily, návštěvníci letiště Heathrow si odebírali svá zavazadla, jen můj obrovský oranžový loďák nikde. Pocítila jsem další zašimrání v dutině břišní.

„Už to zase začíná,“ pomyslela jsem si, „kufr odletěl do jiného státu, při mém štěstí na jiný kontinent.“ Ostatní cestující spokojeně odcházeli a já hypnotizovala černou díru, ze které se ne a ne vynořit moje křiklavě oranžové zavazadlo. To, že nebudu mít co na sebe, to už je samo o sobě katastrofa, ale já tam měla i kosmetický kufřík, v mém případě kufr. Nenalíčená nejdu otevřít ani poštákoví. Prosebně jsem hleděla na prázdný pás, který se zastavil. Přepočítávala jsem si hotovost, musím si koupit nějaké prádlo! V kabelce mám ještě pláštěnku, když bude nejhůř. Z mých kreativních myšlenek, kdy jsem si představovala, jak si slepím z igelitové pláštěnky vzdušnou sukénku, mne vytrhl pohled, který se mi naskytl opodál. Zjistila jsem, že pár metrů ode mne se nachází ještě jeden pás s informační tabulí o letu z Prahy. Kolem něj už nebyli žádní turisté, ale k mé veliké radosti zde prováděl okružní bezplatné jízdy můj oranžový loďák. Spadl mi kámen ze srdce: „Nemusím chodit dva týdny v igelitáku.“ Navíc k takovému outfitu nemám kabelku! Vítězně jsem popadla kufr a za jemného šveholení koleček jsem se přemístila do haly. Nyní už to bude jistě legrace, protože na mne čeká dopravce, který mě odveze až do Eastbourne, přímo do mého nového domova. Představovala jsem si anglického taxikáře jako gentlemana v bílé košili, v černých kalhotách a v tmavých brýlích. Někdo jako Colin Firth, případně (ale jen v horším případě) Hugh Grant. Koneckonců s Bridget Jonesovou tady určitá podobnost také bude. Snažím se zhubnout, marně. Často mluvím víc, než je zdrávo a moje řeč je občas rychlejší než

myšlenka. I rodiče Bridget byli zábavní. S mým tatínkem bývá často velká legrace. Kdo z vašich rodičů má na jmenovce titul: Kastelán na sejpce? Jen chlapy už dávno neřeším, mám doma tři, a to je dostatečné množství.

Marně jsem hledala anglického gentlemana s červeným logem školy a mým jménem. Ani Colin ani Hugh nikde. V tu chvíli bych brala zavděk i mistrem Beanem. Kroužila jsem podél usměvavých pánů a dam, kteří čekali s velkými nápisy na své klienty. Moje jméno nikde. Když jsem absolvovala asi třetí kolečko, významně si mne prohlížel starší pán, nevím proč, na ceduli měl cosi napsáno japonskými znaky. Ani v nejmenším to nepřipomínalo mé příjmení a já opravdu nevypadala jako japonská gejša. Raději jsem tím směrem přestala tahat svůj těžký kufr. „To je jedna pohroma za druhou,“ pomyslela jsem si, „a to jsem ještě neopustila londýnské letiště.“ Možná jej ani neopustím – v hlavě se mi přehrál film s mým oblíbeným Tomem Hanksem Terminál.

Začala jsem propadat zoufalství. Budu si muset na krk pověsit ceduli s nápisem „Chcete mě?“ Jenže v padesáti letech? To je skoro zbytečné, no možná ten starší Japonec? V poslední chvíli jsem uviděla sympatického mladého muže, na jehož služební košili bylo vyšito logo taxislužby, která mě měla odvézt do Eastbourne. Neměl sice na tabulce moje jméno, očekával opět nějakou Japonku. Zřejmě tento den posílili lety z Asie. Pokud si myslíte, že umíte anglicky, stačí v Londýně oslovit prvního taxikáře. Moje nejčastější věta první týden pobytu ve Spojeném království zněla: „Please, slowly!“

Požádala jsem dopravce o pomoc, vysvětlila jsem mu svoji situaci a mladý hoch neváhal, okamžitě zatelefonoval na centrálu, aby zjistil, komu jsem se ztratila. Situace byla rázem vyřešena, můj řidič čekal v jiné příletové hale, výjimečně jsem to nespletla já. Ale kdo ví? Mladík se po celou dobu čekání na kolegu (asi čtvrt hodiny) snažil o plynulou konverzaci. Řeknu vám, byla to dřina (myslím pro něj). Starší řidič si mne vyzvedl a já srdečně poděkovala anglickému chlapci, který mi v nouzi podal pomocnou ruku. Ten se chudák zmateně podíval na hodinky a po anglicku zaklel. Mezitím se mu ztratila jeho Japonka, pro kterou přijel. Určitě si našel jinou, bylo jich tam ten den mnoho.

Můj průvodce mi vychovaně pomohl s kufrem, který dosud kroužil v letištní hale, a zavedl mne ke svému vozu. Na parkovišti mi řidič nabídl místo v českém voze Škoda Superb. Mohla jsem si vybrat, kam se posadím, a já si bez zaváhání vybrala místo spolujezdce. Anglický gentleman se velice bavil, když jsem nasedala za volant. Potměšile se usmál a zeptal se, zda si přeju řídit. Zapomněla jsem, že jsem v Anglii a volant se tudíž nachází vpravo. To by se asi divil, kdybych souhlasila a hned na prvním kruhovém objezdu to vzala doprava, jak jsem doma zvyklá. To by teprve zjistil, co je příslovečný černý anglický humor. Určitě jsem nebyla první, koho tento vtipálek nachytal a vůbec se nepokoušel zastírat svoji radost. I když měl vůz klimatizaci, celé dvě hodiny jízdy jsem se potila. Sympatický řidič se totiž snažil o plynulou konverzaci. V pauzách jsem

přemítala, kolika hodinami angličtiny, kolika různými kurzy a zkouškami jsem už prošla. Jak říkala jedna moje přítelkyně: Učím se jazyk už deset let a stále se nacházím ve třetí lekci. Já mám lekcí za sebou mnoho, ale praxe je holt něco jiného. České přísloví o tom, že se nejlépe naučíme plavat, když nás hodí do vody, jsem si zde vychutnala naplno. Tonula jsem po krk ve vodě, místy jsem se trochu topila a pila, vždyť to má logiku, jsem na ostrově, ale začínala

jsem plavat, sice to byla pouze česko-anglická čubička, žádný kraul, ale držela jsem statečně hlavu nad vodou. A tak jsem se během jízdy připravovala na další lekce v plavání a anglický řidič mluvil a mluvil, ale naše konverzace byla chvílemi velmi kostrbatá. Moc se nedařila. Že by byla chyba na mé straně?